

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2015. gada 26. februārī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Direktīva 2001/84/EK — 1. pants —
Intelektuālais īpašums — Oriģinālo mākslas darbu pārdošana izsolē — Atlīdzības saistībā ar
tālākpārdošanas tiesībām samaksas oriģināldarba autoram pienākums — Saistībā ar tālākpārdošanas
tiesībām maksājamās atlīdzības parādnieks — Pircējs vai pārdevējs — Līgumā pielīgta atkāpe

Lietā C-41/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour de cassation* (Francija)
iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 22. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 27. janvārī,
tiesvedībā

Christie's France SNC

pret

Syndicat national des antiquaires .

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],
J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), M. Safjans [*M. Saffan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerālvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Christie's France SNC* vārdā – *D. Théophile* un *A. Rios*, *avocats*,

— *Syndicat national des antiquaires* vārdā – *G. Lesourd* un *B. Edelman*, *avocats*,

— Francijas valdības vārdā – *D. Colas* un *F.-X. Bréchet*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Hottiaux* un *J. Samnadda*, pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta
secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – franču.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. septembra Direktīvas 2001/84/EK par tālākpārdošanas tiesībām par labu mākslas oriģināldarba autoram (OV L 272, 32. lpp.) 1. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Christie's France SNC* (turpmāk tekstā – “*Christie's France*”) un *Syndicat national des antiquaires* [Francijas antikvāru biedrību] (turpmāk tekstā – “*SNA*”) par pārdošanas līguma vispārējos noteikumos iekļautas klauzulas spēkā esamību, saskaņā ar kuru *Christie's France* no pircēja iekasē summu autoram atbilstoši tālākpārdošanas tiesībām maksājamās atlīdzības apmērā (turpmāk tekstā – “apstrīdētā klauzula”).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2001/84 preambulas 3., 4., 9., 10., 13.–15., 18. un 25. apsvērums ir izteikti šādi:

“(3) Tālākpārdošanas tiesību mērķis ir nodrošināt, lai grafisko vai plastisko darbu autori gūtu dalību savu mākslas oriģināldarbu ekonomiskajos panākumos. [..]

(4) Tālākpārdošanas tiesības ir autortiesību neatņemama sastāvdaļa un veido būtisku autoru prerogatīvu. Šādu tiesību ieviešana visās dalībvalstīs atbilst vajadzībai nodrošināt radošās personības [oriģināldarbu autorus] ar atbilstošu un standarta līmeņa [vienveidīgu] aizsardzību.

[..]

(9) Tālākpārdošanas tiesības šobrīd ir noteiktas valstu tiesību aktos lielākajā daļā dalībvalstu. Šādos likumos, ja tādi pastāv, vērojamas noteiktas atšķirības, kas skar aptvertos darbus, to personu loku, kas ir tiesīgas saņemt autoratlīdzību, piemēroto likmi, tālāknodošanu, kas pakļauta autoratlīdzības maksai, un šo aprēķinu pamatu. [..] Tādēļ šīs tiesības ir faktors, kas papildina konkurences traucējumus, kā arī realizācijas novirzes Kopienā.

(10) Šādām atšķirībām attiecībā uz tālākpārdošanas tiesību pastāvēšanu un to, kā tās piemēro dalībvalstīs, ir tieša negatīva ietekme uz mākslas darbu iekšējā tirgus pareizu darbību, kā noteikts Līguma 14. pantā. Šādā gadījumā Līguma 95. pants veido pietiekamu tiesisko pamatu.

[..]

(13) Tās atšķirības, kas pastāv tiesību aktu starpā, būtu jānovērš, ja tām ir traucējoša ietekme uz iekšējā tirgus darbību, un būtu jānovērš jebkādu jaunu šāda veida atšķirību rašanās. Nav vajadzības samazināt vai novērst tādas atšķirības, kas nevar ietekmēt iekšējā tirgus darbību.

(14) Atšķirības valstu noteikumos attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām veido konkurences traucējumus un realizācijas novirzes Kopienā, kā arī izraisa nevienlīdzīgu attieksmi pret māksliniekiem atkarībā no tā, kur viņu darbi tiek pārdoti. [..]

(15) Lai ņemtu vērā atšķirības valstu normu starpā, ir jāpieņem saskaņojošie pasākumi attiecībā uz atšķirību dalībvalstu likumos tādās jomās, kur šīs atšķirības var radīt vai saglabāt traucētus konkurences nosacījumus. Tomēr ir [nav] jāveic saskaņošana katrā dalībvalstu likumu noteikumā

attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām un, lai pēc iespējas lielāku jomu atstātu pašu valstu izlemšanai, pietiek ar to, ka saskaņošana notiek tikai ar tiem valstu noteikumiem, kuriem ir vistiešākā ietekme uz iekšējā tirgus darbību.

[..]

(18) Tālākpārdošanas tiesību joma būtu jāpaplašina, attiecinot uz visiem tālākas pārdošanas gadījumiem, izņemot tos, kas veikti tiešā veidā starp personām, kas rīkojas privāti, nepiedaloties profesionālam mākslas tirgus speciālistam. [..]

[..]

(25) Tai personai, kas maksā autoratlīdzību, ievērojot principu, būtu jābūt pārdevējam. Dalībvalstīm būtu jāatvēl izvēles tiesības paredzēt atkāpes no šā principa attiecībā uz atbildību par samaksu. Pārdevējs ir tā persona vai tas uzņēmējs, kura vārdā tiek noslēgts pirkums.”

4 Minētās direktīvas 1. pantā “Tālākpārdošanas tiesību objekts” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis par labu mākslas oriģināldarba autoram paredz tālākpārdošanas tiesības, kas definētas kā tādas neatsavināmas tiesības saņemt autoratlīdzību, no kā nevar atteikties arī iepriekš, kuras pamatā ir pārdošanas cena, kura iegūta no jebkādas darba turpmākas pārdošanas pēc tam, kad autors šo darbu pirmo reizi nodevis tālāk.

2. Tiesības, kas minētas 1. punktā, attiecas uz visām tālākpārdošanas darbībām, kurās kā pārdevējus, pircējus vai starpniekus iesaista profesionālus mākslas tirgus speciālistus, ko veic izsoļu nami, mākslas galerijas un kopumā visa veida mākslas priekšmetu tirgotāji.

[..]

4. Autoratlīdzību maksā pārdevējs. Dalībvalstis var noteikt, ka kāda no 2. punktā minētajām fiziskajām vai juridiskajām personām, izņemot pārdevēju, viena pati ir atbildīga par autoratlīdzības samaksāšanu vai ka tā dala šo atbildību ar pārdevēju.”

Francijas tiesības

5 Direktīvas 2001/84 1. pants Francijas tiesībās transponēts ar 2006. gada 1. augusta Likumu Nr. 2006-961 par autortiesībām un blakustiesībām informācijas sabiedrībā (2006. gada 3. augusta *JORF*, 11 529. lpp.).

6 Saskaņā ar Francijas *Code de la propriété intellectuelle* [Intelektuālā īpašuma kodeksa] L. 122-8. pantu:

“Oriģinālu [..] darbu autoriem, [..] ir tālākpārdošanas tiesības, kas ir neatsavināmas tiesības saņemt daļu no ienākumiem, kas gūti no ikvienas darba tālākas pārdošanas pēc tā pirmās atsavināšanas, ko veicis autors vai viņa tiesību pārņēmēji, ja darījumā kā pārdevējs, pircējs vai starpnieks piedalās profesionāls mākslas tirgus speciālists. [..]

Atlīdzību saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām maksā pārdevējs. Pienākums to samaksāt ir pārdošanas darījumā iesaistītajam profesionālim un, ja atsavināšana notiek starp diviem profesionāļiem – pārdevējam. [..]”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 7 *Christie's France*, kas ir starptautiska uzņēmuma *Christie's* Francijas meitasuzņēmums, ir sabiedrība, kura īsteno mākslas darbu labprātīgu pārdošanu atklātās izsolēs. Šajā ziņā tā periodiski rīko mākslas darbu pārdošanu, kurā tā rīkojas pārdevēju vārdā. Par atsevišķiem pārdošanas gadījumiem ir jāmaksā atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām. *Christie's France* pārdošanas līgumu vispārējos nosacījumos ir paredzējusi apstrīdēto klauzulu, kas tai ļauj uz pārdevēja rēķina un pārdevēja vārdā iekasēt summu par katru pārdoto mākslas darbu kopumu, par kuru jāmaksā atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām, kurš tās katalogā apzīmēts ar simbolu λ; šī atlīdzība tai pēc tam ir jāpārskaita iestādei, kas ir pilnvarota saņemt šo atlīdzību, vai pašam darba autoram.
- 8 *SNA* ir [profesionāļu] apvienība, kuras biedri darbojas vienā tirgū ar *Christie's France* un kuri, šīs apvienības ieskatā, tādējādi konkurē ar to.
- 9 *SNA* attiecībā uz 2008. un 2009. gadā veikto pārdošanu uzskatīja, ka saskaņā ar apstrīdēto klauzulu atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām ir jāsedz ieguvējam un ka tā ir uzskatāma par negodīgas konkurences darbību, ar kuru pārkāpts Intelektuālā īpašuma kodeksa L. 122-8. pants. Sekojoši *SNA* cēla prasību pret *Christie's France* ar mērķi, lai tiktu konstatēta minētās klauzulas spēkā neesamība.
- 10 Ar 2011. gada 20. maija spriedumu *Tribunal de grande instance de Paris* noraidīja šo prasību, uzskatot, ka atlīdzības saskaņā ar tālākpārdošanas tiesībām maksāšanas pienākuma sadalījums pats par sevi vien neveido negodīgas konkurences darbību.
- 11 *SNA* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Cour d'appel de Paris* [Parīzes apelācijas tiesā]. Šī tiesa uzskatīja, pirmkārt, ka atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām ir paredzēta kā atlīdzība, ko pārdevējs, kurš mākslas darba pārdošanas rezultātā ir guvis materiālu labumu, maksā autoram, jo sākotnējā atlīdzība, pirmreizēji atsavinot [mākslas] darbu, varētu būt nenozīmīga attiecībā pret vēlāk radušos vērtības pieaugumu. Otrkārt, *Cour d'appel de Paris* ieskatā ikviena līgumiska atkāpe no Direktīvas 2001/84 normām esot pretrunā tās mērķim, kas ir vērsts uz to, lai nodrošinātu tālākpārdošanas tiesību vienveidīgu piemērošanu. Tādējādi *Cour d'appel de Paris* apstrīdēto klauzulu atzina par spēkā neesošu.
- 12 *Christie's France* iesniedza kasācijas sūdzību, tostarp apgalvojot, ka Direktīvā 2001/84 bez sīkākiem paskaidrojumiem un ierobežojumiem ir paredzēts, ka atlīdzību saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām maksā pārdevējs, un tārad līgumiskas vienošanās par šīs atlīdzības maksāšanas pienākumu nav aizliegtas.
- 13 Šādos apstākļos *Cour de cassation* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Direktīvas 2001/84/EK] 1. panta 4. punktā noteiktā norma, kurā paredzēts, ka atlīdzības saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām maksāšanas pienākums ir pārdevējam, ir jāinterpretē tādējādi, ka pārdevējam ir galīgs pienākums maksāt šo atlīdzību, nepastāvot iespējai līgumiski vienoties par atkāpi no šīs normas?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 14 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2001/84/EK 1. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir paredzēts, ka pārdevējam katrā ziņā galīgi ir jāmaksā atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām, vai arī līgumā ir iespējams paredzēt atkāpi no tā.

- 15 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Direktīva 2001/84, kā izriet no tās preambulas 3. un 4. apsvēruma, tika pieņemta ar mērķi nodrošināt, lai grafisko vai plastisko mākslas darbu autori gūtu dalību savu oriģināldarbu ekonomiskajos panākumos (šajā ziņā skat. spriedumu *Fundación Gala-Salvador Dalí un VEGAP*, C-518/08, EU:C:2010:191, 27. punkts).
- 16 Turklāt Direktīva 2001/84, kā izriet no tās preambulas 13. un 14. apsvēruma, ir vērsta uz to, lai novērstu atšķirības starp valstu tiesību aktiem, kuri it īpaši izraisa nevienlīdzīgu attieksmi pret autoriem atkarībā no vietas, kurā tiek pārdoti to oriģināldarbi.
- 17 Lai nodrošinātu minēto mērķu īstenošanu, dalībvalstīm saskaņā ar minētās direktīvas 1. panta 1. punktu par labu autoriem ir jāparedz tālākpārdošanas tiesības, kas definētas kā neatsavināmas tiesības, uz kurām nevar attiekties iepriekšēja atteikšanās un kuras ir vērstas uz to, lai [oriģināldarbu] autoriem ar atlīdzības palīdzību, kuras apmērs atbilst procentuālai daļai no ikvienas viņa darbu tālākpārdošanas cenas, nodrošinātu noteiktu atlīdzības līmeni.
- 18 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka, tā kā Direktīvā 2001/84 noteikts, ka dalībvalstīm ir jāparedz atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām, tās ir jāuzskata par atbildīgām par to, lai šāda atlīdzība patiešām tiktu saņemta, jo citādi attiecīgajām šīs direktīvas normām tiktu atņemta jebkāda lietderīgā iedarbība (skat. pēc analogijas spriedumu *Stichting de Thuiskopie*, C-462/09, EU:C:2011:397, 34. punkts).
- 19 Šī dalībvalstu atbildība nozīmē arī, ka vienīgi valstīm ir tiesības saskaņā ar Direktīvā 2001/84 paredzēto ietvaru noteikt personu, kurai ir jāmaksā minētā atlīdzība autoram.
- 20 No minētās direktīvas preambulas 4. apsvēruma izriet, ka pastāv vajadzība oriģināldarbu autoriem nodrošināt atbilstošu un vienveidīgu aizsardzības līmeni. Šāda aizsardzības līmeņa nodrošināšana nozīmē tieši, ka personu, kurai jāmaksā atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām, nosaka vienīgi dalībvalstis savos tiesību aktos.
- 21 Šajā ziņā Direktīvas 2001/84 1. panta 4. punktā, lasot to tās preambulas 25. apsvēruma gaismā, ir noteikts, ka atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām principā ir jāmaksā pārdevējam.
- 22 Šis risinājums turklāt ir viegli izskaidrojams, ņemot vērā apstākli, ka tālākpārdošanas darījumā parasti pārdevējs ir tas, kas transakcijas rezultātā saņem pirkuma maksu.
- 23 Tomēr no Direktīvas 2001/84 1. panta 4. punkta otrā teikuma, lasot to kopsakarā ar tās preambulas 25. apsvērumu, izriet, ka dalībvalstis var paredzēt atkāpes no principa, saskaņā ar kuru pārdevējs ir tā persona, kurai ir jāmaksā atlīdzība; vienlaikus tās ir ierobežotas citas personas izvēlē, kura viena vai kopā ar pārdevēju uzņemsies personas, kurai jāmaksā atlīdzība, atbildību.
- 24 Šajā ziņā Direktīvas 2001/84 1. panta 4. punktā ir precizēts, ka gadījumā, ja dalībvalsts nolemtu paredzēt, ka persona, kurai jāmaksā atlīdzība, nav pārdevējs, tai tā jāizraugās no šīs direktīvas 1. panta 2. punktā paredzēto profesionāļu vidus, kuri iesaistās kā pārdevēji, pircēji vai starpnieki tālākpārdošanas darbībās, kuras ietilpst Direktīvas 2001/84 piemērošanas jomā.
- 25 Otrkārt, ja noteiktas Direktīvas 2001/84 1. panta 4. punkta valodu versijas, kā, piemēram, spāņu, franču, itāļu vai portugāļu valodu versijas, var tikt saprastas kā tādas, kas nošķir personu, kura atbildīga par atlīdzības samaksu autoram, no vienas puses, un personu, kurai galīgi ir jāuzņemas maksājums, no otras puses, ir jānorāda, ka šīs pašas tiesību normas citas valodu versijās, kā, piemēram, dāņu, vācu, angļu, rumāņu vai zviedru valodu versijās, šāda nošķiršana nav veikta.
- 26 Vienveidīgas Savienības tiesību normas interpretācijas nepieciešamība prasa, ka, ja tās teksts dažādu valodu versijās atšķiras, konkrēto tiesību normu interpretē, ņemot vērā tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ietilpst, kontekstu un mērķi (šajā ziņā skat. spriedumus *DR un TV2 Danmark*, C-510/10, EU:C:2012:244, 45. punkts, kā arī *Bark*, C-89/12, EU:C:2013:276, 40. punkts).

- 27 Attiecībā uz kontekstu, kurā ietilpst Direktīvas 2001/84 1. panta 4. punkts, ir jānorāda, ka no šīs direktīvas preambulas 9., 10. un 25. apsvēruma izriet, ka, lai gan tajā ir precizēti noteikti elementi attiecībā uz konkrētajiem oriģināldarbiem, labuma no tālākpārdošanas tiesībām guvējiem, piemērojamo likmi, darījumiem, uz kuriem attiecinātas tālākpārdošanas tiesības, aprēķina bāzi, kā arī elementi, kas attiecas uz personu, kurai jāmaksā atlīdzība, tajā nekas nav minēts par personas identitāti, kurai ir galīgi jāuzņemas autoram atbilstoši tālākpārdošanas tiesībām maksājamās atlīdzības samaksa.
- 28 Lai varētu interpretēt šādu norāžu neesamību, ir jāatsaucas uz Direktīvas 2001/84 mērķiem. Šajā ziņā, ja tā tostarp ir vērsta uz to, lai izbeigtu konkurences kropļošanu mākslas darbu tirgū, tomēr šis mērķis ir ierobežots šīs direktīvas preambulas 13. un 15. apsvērumā noteiktajās robežās.
- 29 It īpaši no minētajiem preambulas apsvērumiem izriet, ka nav vajadzības novērst tādas atšķirības starp valsts tiesību aktiem, kas nevar apdraudēt iekšējā tirgus darbību, un ka, lai pēc iespējas lielāku jomu atstātu pašu valstu izlemšanai, pietiek ar to, ka saskaņošana notiek tikai ar tiem valstu noteikumiem, kuriem ir vistiešākā ietekme uz iekšējā tirgus darbību (šajā ziņā skat. spriedumu *Fundación Gala-Salvador Dalí* un *VEGAP*, EU:C:2010:191, 27., kā arī 31. punkts).
- 30 Lai gan minētā mērķa šajā redakcijā īstenošana prasa, lai tiktu noteikta persona, kas ir atbildīga par atbilstoši tālākpārdošanas tiesībām maksājamās atlīdzības samaksu autoram, kā arī paredzēti noteikumi, kuri vērsti uz to, lai noteiktu šīs atlīdzības summas apmēru, tomēr tā tas nav attiecībā uz jautājumu par to, kas galīgi maksās šo summu.
- 31 Protams, sākotnēji nevar izslēgt, ka šis pēdējais elements var radīt noteiktu traucējošu ietekmi uz iekšējā tirgus darbību, tomēr šāda ietekme uz iekšējo tirgu katrā ziņā ir vienīgi netieša, jo to izraisa līgumiski pielāgojumi, kas īstenoti neatkarīgi no atbilstoši tālākpārdošanas tiesībām maksājamās atlīdzības summas samaksas, par kuru joprojām atbildīga ir persona, kurai tā jāmaksā.
- 32 Līdz ar to Direktīvai 2001/84 nav pretrunā tas, ka gadījumā, ja dalībvalsts pieņemtu tiesību aktu, kurā paredzēts, ka pārdevējs vai profesionāls mākslas darbu tirgus speciālists, kas iesaistās darījumā, ir persona, kurai jāmaksā atlīdzība, šī persona tālākpārdošanas laikā vienojas ar jebkuru citu personu, tostarp pircēju, ka šis pircējs galīgi maksā atbilstoši tālākpārdošanas tiesībām maksājamās atlīdzības summu autoram, ņemot vērā, ka šāda līgumiska vienošanās nekādi neietekmē personas, kurai jāmaksā atlīdzība autoram, pienākumus un atbildību.
- 33 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/84 1. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā nav tas, ka persona, kurai jāmaksā atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām un kura kā tāda noteikta valsts tiesību aktos, neatkarīgi no tā, vai tā ir pārdevējs vai profesionāls mākslas darbu tirgus speciālists, kas iesaistīts darījumā, var vienoties ar jebkuru citu personu, tostarp pircēju, par to, ka pircējs galīgi maksā atlīdzības saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām summu daļēji vai pilnībā, ciktāl šāda līgumiska vienošanās nekādi neietekmē pienākumus un atbildību, kas piemīt personai, kurai jāmaksā atlīdzība autoram.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 34 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. septembra Direktīvas 2001/84/EK par tālākpārdošanas tiesībām par labu mākslas oriģināldarba autoram 1. panta 4. punktam pretrunā nav tas, ka persona, kurai jāmaksā atlīdzība saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām un kura kā tāda

noteikta valsts tiesību aktos, neatkarīgi no tā, vai tā ir pārdevējs vai profesionāls mākslas darbu tirgus speciālists, kas iesaistīts darījumā, var vienoties ar jebkuru citu personu, tostarp pircēju, par to, ka pircējs galīgi maksā atlīdzības saistībā ar tālākpārdošanas tiesībām summu daļēji vai pilnībā, ciktāl šāda līgumiska vienošanās nekādi neietekmē pienākumus un atbildību, kas piemīt personai, kurai jāmaksā atlīdzība autoram.

[Paraksti]